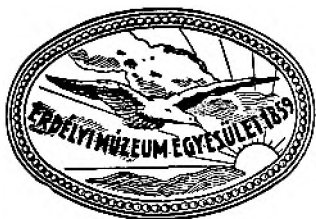

ERDÉLYI TUDOMÁNYOS FÜZETEK

SZERKESZTI

DR. GYÖRGY LAJOS**1935.****AZ ERDÉLYI MÚZEUM-EGYESÜLET KIADÁSA****77. SZ.****JÓKAI
ROMÁN TÁRGYÚ NOVELLÁI**

IRTA:

Dr. RAJKA LÁSZLÓ

CLUJ

**MINERVA IRODALMI ÉS NYOMDAI MŰINTÉZET RT. NYOMÁSA
1935.**

1848—49 lázas eseményei után Jókai egyelőre pihenni kényszerült. A még alig huszonötéves ifjú azonban természeténél fogva sem lett volna képes arra, hogy napjait tompa kétségbeesésben, tétlenül töltse el. Alig volt a nagy író életében korszak, amelyben többet tanult volna, mint az 1850-es évek elején, amikor a született művész határozott ösztönével figyelte meg a magyar nép faji sajátosságait, épügy a vele együttlakó többi népeket is; amikor hozzálátott a vándorló tréfák és anekdoták összegyűjtéséhez; és mindezek mellett nagyszabású történelmi tanulmányokat végzett, sokkal szélesebbkörűeket és alaposabbakat, mint ahogyan azt az eddigi kutatás általában föltételezte. Érdekesen bukkannak előnkbe Jókai tanulmányai munkáinak tükrében: 1851-től kezdve sorra jönnek: *Cserei, Gibbon, a nagy francia anekdota-gyűjtemény, Bethlen János, majd Hammer-Purgstall* óriási méretű török történelme és az akkor frissen megjelent *Poujoulat*-féle török történelem német fordítása. Ez csupán szerény választék, mert egészen biztosan jóval nagyobb az anyag, amelyet Jókai alig néhány év alatt nemcsak csupán fölületesen, hanem sokszor meglepő alaposággal átkutatott. Egyik-másik műnek a terjedelme is óriási; így Gibbon, vagy pedig Hammer-Purgstall figyelmes átolvasása önmagában is nagy munkát kíván. Mi fordította Jókai figyelmét épen ebbe az irányba? Ennek magyarázata talán nem nagyon nehéz. A szabadságharc után sok magyar menekült külföldre; a menekülés útja pedig csupán Törökország felé volt nyitva s ez az ország ebben az időben még közvetlenül határos volt Magyarországgal. Törökországban régi hagyomány parancsolta a menekültek felkarolását: Kossuth és társai szíves vendégszeretetre találtak. Lassanként hírek érkeztek a kibujdosottaktól, életük olyan szoros kapcsolatban állott e bomladozó birodalom belviszonyaival, hogy az érdeklődést a török szokások és erkölcsök, történelem és nyelv iránt önkéntelenül is felkeltették. A magyar nábobban *Keckerey* a kor divatjának hódol, amikor török inast tart és vele törökül beszél. Jókai romantikus képzeletét módfelett izgatta a rejtélyes Kelet. Az általános érdeklődést még fokozta az 1853-ban kitört orosz-török háború, amelyben csaknem egész Európa a törökök pártját fogta. Mennyivel melegebb érdeklődésre számíthatott a törökök ügye a magyaroknál, akik amúgyis gyűlölettel és fájdalommal gondoltak szabadságuk eltiprójára, a törökökkel szemben álló oroszra. A török események azonban szoros

kapcsolatban állottak az ott élő keresztény népek történetével, hiszen Törökország akkor még — legalább is papíron — magában foglalta a Román Fejedelemségeket és Szerbiát is, a mai Bulgária pedig tökéletesen be volt kebelezve az akkor még óriási terjedelmű birodalomba. A török történelem tanulmányozása egyet jelentett a román, szerb, bulgár és görög történelem főbb mozzanatainak ismeretével. Innen indul ki Jókai érdeklődése a román nép iránt, ebben az időben ismerte meg a Román Fejedelemségek történetének egyik fejezetét, amelyet azután ismételtelen felhasznált román tárgyú novelláinak keretétül.

Jókai első román tárgyú novellája az 1853-i orosz-török háborúról írott könyvében jelent meg *A bojár-leány*¹ címen 1855-ben. A bevezetőben ismertetett vonásokat jellemzően igazolja.

Küriáki Sándor Havasalföldön lakott, ahol előkelő főúr, bojár volt. Részt vett 1825-ben a hetéria küzdelmeiben. Az ő testvére adta ki magát Jordaki helyett a kolostorban, mire lefejezték. A fejét megváltotta és eltemette. A felkelés szerencsétlen vége után elvonult a világtól. Hat fia volt és egy leánya: *Neszte*. 1853-ban azzal jöttek hozzá fiai, hogy nagy hadjáratot indított az orosz a török ellen, ütött a bosszú órája. Erre az ősz Küriáki azt hitte, hogy itt a hare, „*mely a román népet felszabadítja s olyan urrá teszi ismét apái földén, amilyen volt a nagy Bazarád alatt!*” Örömmel üdvözölte az oroszokat, gazdagon megvendégelte őket és fiait harcba készítette. A lakoma alkalmával Neszte hárfakiséret mellett elénekelt a szép Lienka regéjét. Ez arról szólt, hogy a várnai ütközetbe ment a magyar király, Hunyadi János és Drakul vajda. Ennek leánya volt Lienka, aki a király mellett lovagolt és vele együtt esett el.

A nagy lelkesedésben Neszte felajánlotta, hogy kémkedni fog az ellenfél táborában. Minthogy anyja lengyel nő volt, ő maga is kitűnően tudott lengyelül és kiadta magát menekült lengyelnek. Tisztnek öltözve átkelt a Dunán egy lélekvesztőn és kikémlelte a törökök állásait.

Egy napon Giurgiuban² időzött a szép Neszte egy kávéházban több tiszt társaságában. Egyszerre lármát hallottak, egy embert vittek vesztetni. Egy csolnakos volt; a törökök ugyanis minden csolnakot összeszedtek, hogy a kémkedést megakadályozzák. Nesztét egy tiszt karonfogta és kényszerítette, hogy jöjjön el a látványosságra. Neszte azonnal megismerte, hogy ez az ő csolnakosa, akit bizonyára utána küldöttek. Az utolsó pillanatban az ember ráismert és Nesztére mutatott. Neszte azonban kihasználta a pillanatnyi zavart és azt állította, hogy az őt karonfogó tiszt a kém. Nehány perc alatt a Duna partjára sietett és a vízbe vetette magát. Bár üldözték, megmenekült és elérte a túlsó partot, ahol elájult. Itt a kozákok megismerték, hogy leány és erőszakoskodni kezdettek vele. Neszte azonban a kozákok saját pisztolyával lelőtte és megmenekült. Nagy fáradsalmak után hazaért, s megdöbbenve látta, hogy kastélyuk rom. Egy öreg jobbágy sirva mesélte el, hogy az oroszok összeveszttek Küriákiival és egész családját lemészárolták, kastélyát pedig felgyújtották. Az orosz tábornok semmit sem tudott a Küriáki család vesztéről. Így Neszte felkereste és behatón tájékoztatta, hogy milyen az ellenfél állása. Ez a tájékoztatás azonban félrevezetés volt. Az oroszok a hamis adatok alapján megvitták az olteniczai ütközetet és borzasztó vereséget szenvedtek. Küriáki leánya pedig kolostorba vonult.

¹ Jókai Mór: *Véres könyv*. Először megjelent három kötetben Pesten 1855-ben. A Nemzeti Kiadásban: *Véres könyv. Csataképek a keleti háborúból*. Bp. 1894. A Nemzeti Kiadás XIX. kötete. A novella ez utóbbi kötet 268–288. lapjain található.

² Jókainál: *Dsurdsu*.

Ez a novella jellemzően mutatja Jókai felfogását és tárgyi ismereteit a román viszonyokról. Amit itt téved, az végig kísérté összes hasonló körből vett novelláiban; amit a románokról elképzelt vagy elgondolt, azt később is hűségesen megismételte. Jókai voltaképen egy jelentős román történelmi eseményt ismert: *Ypsilanti felkelését* és ezzel kapcsolatban *Tudor Vladimirescu* forradalmi mozgalmát. Ezt emlegeti is mindjárt novellája elején, de az évet nem jegyezte meg jól magának — meglátjuk, hogy ez a hibája ismételten visszatér — és úgy vélekedett, hogy ezek a mozgalmas események 1825-ben történtek.³ Jókai további működése szempontjából igen érdekes, hogy már itt említi Jordaki szerepét, hősi halálát egy kolostorban, szóval a hetéria mozgalmának egyik leggyászosabb eseményét.

Másik érdekes felfogásbeli tévedése Jókainak szereplői nemzetiségében rejlik. Úgy hiszem, hogy Jókait nagy zavarba lehetett volna hozni, ha valaki e novella megírásának idejében megkérdezte volna tőle, hogy miként kerülnek a görögök a Román Fejedelemségekbe. Így például itt is novellájának hőseit Küriákinak hívják. A hat fiú neve: Iuon, Pavlo, Sándor, Leo, Euthym és Péró. Hogy ezek jórészt nem hangzanak valami románosan, az Jókainak szemmel láthatólag nem tűnt fel. Jókait az tévesztette meg, hogy a román történelemben szerepet vívó férfiak között tömegesen talált ilyen neveket: Cantacuzeno, Ypsilanti, Ghica, Maurocordato, Brâncoveanu, stb. Minthogy a román történelmet nem ismerte alaposabban, ezen úgy segített, hogy a fanariótákat megtette fanatikus román hazafiaknak. Ez még csak megjárja az 1850-es években, amikor a görög arisztokrácia valóban lelkes románná alakult, de aligha volt helyén a század elején.

Van azonban Jókai novellájának más érdekessége is. Már itt felbukkan a jele, hogy Jókai ismerte a román népköltészetet. Az a románc, melyet Neszte ebéd alatt *Szép Lienháról* énekel, feltűnően hasonlít e kor román irodalmának népies hangú elbeszélő költeményeihez, amilyeneket különösen Alecsandri egykorú költeményei között olvashatunk. A törökök elől a Dunán átúszó és így menekülő leány alakja pedig a román népköltészet egyik legjellegzetesebb jelensége. Alecsandri híres népköltészeti gyűjteményében,⁴ amely először 1852-ben, tehát három évvel Jókai novellája előtt jelent meg, olvashatjuk a *Kira* című költeményt, melyben egy román leányt, Kírá, elrabol a török és Brailánál átviszi egy csolnakon a Dunán. Kira bátyjai a csolnak után úsznak és megmentik a leányt. Minthogy azonban azt hiszik, hogy Kira jószántából követte a törököt,⁵ a leányt máglyán megégetik, bármennyire esküdözik is, hogy ártatlan. Hasonló tárgyú költemény közöl Vulcanu nép-

³ A helyes évszám: 1821.

⁴ *Poesii populare ale Românilor. Adunate și întocmite de Vasile Alecsandri.* București. Tipografia lucrărilor asociati. 12. Pasagiul Român. 12. MDCCCLXVI. — A *Kira* című költemény e kiadás 116—120. lapjain olvasható.

⁵ A költemény a törököt „arab“-nak nevezi.

költészeti gyűjteménye is.⁶ Ebben Ilonka Belgrádban lakik. Itt fogják el a törökök. A leány útközben a Dunába ugrik és úszva megmenekül a törököktől. Ez így egymagában még gyenge bizonyíték lenne arra, hogy Jókai valóban ismerte a román népköltészetet, de a továbbiakban jóval nyomósabb érvekkel támogathatjuk állításunkat.

Jókai *Bojár leány* című novellája nem tartozik a kitűnő romantikus jeles alkotásai közé. Nem tárgyi tévedéseiben rejlik gyengesége, hiszen Jókait e szempontból bírálni nem valami igazságos dolog; van ebben az elbeszélésben valami hideg feszesség, valami üres retorika, ami a műalkotás becsét és élvezhetőségét lerontja. Azt mondhatnám, hogy az egészen olyan hangulat ül, mintha Jókai maga sem hitt volna abban, amit leírt és állandóan tudatában volt annak, hogy nem hisz elbeszélésének igazságában.

Említettem már, hogy Jókai a *Bojár leány* bevezetésében érdekes célzást tesz Jordaki esetére. Amit ott mond, az dióhéjban tartalmazza két évvel később megjelent novellájának tárgyát. A *Jordaki feje* című novella⁷ az 1821-i Ypsilanti-féle felkelés egyik érdekes mozzanatát örökíti meg.

A drágánsani ütközetben elhullott a hetéria szent serege. Mindössze harminchárom ifjú menekült meg Jordaki vezérlete alatt. Ezek magukkal hurcolták a szultán vejét, Tyndari béget és a zeki zárdába menekültek. Az apátnő szívesen látta őket. A zárda termében holtan feküdt Jordaki nővére, akinek vőlegénye, Mariotisz Naszta, az ifjak között volt. A törökök vezére, Girit aga, ostrom alá vette a zárdát. Tyndari bég még biztatta a toronyból, hogy csak ostromolja az ellenséget. Erre Jordaki lelőtte őt. Girit aga most körülzártá az épületet és kiéheztette őket. Végül szükségükben elhatározták, hogy Jordaki lemegy a pincébe és felgyújtja a felhalmozott puskaport, míg a többiek gyászdal énekelnek. Ebbe mindnyájan beleegyeztek, csupán Mariotisz Naszta, a szép Iréne vőlegénye, ellenkezett. Ő a többiek megvetésére a törökök táborába ment és azt állította, hogy ő Jordaki. Az aga ugyanis a többieknek kegyelmet ígért, ha vezérüket kiadják. Az aga pecsétes kegyelemlevelet állított ki, de amikor ebben bízva, elhagyták a kolostort, mindnyájukat megkötöztette. Az elfogott görögök csupán azt kérték az agától, hogy még egyet énekelhessenek a kolostorban. Girit aga ezt megengedte. Az ének felhangzott, Jordaki pedig, aki a pincében várakozott és a történetekről mitsem tudott, a levegőbe röpítette a zárdát. Két hónap múlva Jordaki elnyomorodva a sztambul kórházban tért magához. Nem tudták, hogy ő Jordaki és szabadon bocsátották. A nyomorék kiment az utcára. A szerály előtt egy kikiáltó keltette fel figyelmét. A kikiáltó nagy hangon hirdette, hogy itt látható a lázadó Jordaki feje. A fő a Mariotisz Nasztás volt.

Az ember valósággal elszomorodik, ha a józan kutatás világánál kénytelen ráeszmélni arra, hogy ez a történet, legalább is ebben az alakban, a képzelet világába tartozik. A történelem Jordakija, az Ypsilanti-felkelés leglelkesebb vezére, a hetéria mozgalmának idején ötven éves

⁶ *Román népdalok. Fordították Ember György, Grozescu Julián, Vulcanu József, Bevezette Vulcanu József.* Kiadja a Kisfaludy-Társaság. Budapest, az Athenaeum Tulajdona. 1877. Az *Ilonka* című költemény a kötet 8–12. lapjain olvasható.

⁷ Először megjelent a *Szépirodalmi Közlöny* 1857. évfolyamában. Másodszor a *Dekameronban*, 1858-ban. A Nemzeti Kiadásban a XI. kötet 193. lapján található.

volt, nem pedig tizenhétéves ifjú. A Jókaitól említett „zeki“ zárda voltaképpen a Secul zárdát jelenti, ahol Jordaki valóban hősi halált halt és nem menekült meg. A novellában említett többi név nem történelmi.⁸

Hogy honnan merítette Jókai az elbeszélésének tárgyát, arra elég könnyű rájönni, ha ekkori munkásságát figyelemmel kísérjük. Jókai 1854-ben adta ki a *Janicsárok végnapjai* című regényét, ennek jegyzeteiben pedig ismételten hivatkozik az *Augsburger Allgemeine Zeitung*-ra. Minthogy a Janicsárok végnapjai című regény elsősorban Ali janinai basa végső küzdelmeivel és bukásával foglalkozik, ez pedig 1820—1822-ben játszódott le, nagyon természetes, hogy Jókai az 1821. év eseményeit egy egykorú hírlapban, az *Allgemeine Zeitung* 1821. évfolyamában olvasta.⁹

Az *Allgemeine Zeitung*, melyet megjelenési helyéről neveztek augsburginak, konzervatív szellemű lap volt, amely mindenekelőtt Metternich reakciós politikáját támogatta. Így rossz szemmel nézte a görög szabadságharcot is, de kénytelen volt a vonatkozó híreket közölni. Jordaki 1821 július 14-én bukkan fel benne először és innentől kezdve hónapokon keresztül sűrűn szerepel. A lap beosztásánál fogva, minthogy a híreket országokként csoportosítva hozza, az akkori Római Fejedelemségek pedig Törökország kötelékébe tartoztak, a hetéria és Jordaki ügye a legszorosabban összekapcsolódott a janinai basa küzdelmeivel. Így Jókainak akarva-nem akarva, végig kellett olvasnia Jordaki történetét is, amikor Ali basa életéhez keresett adatokat.

Az első alkalommal (júl. 14.) arról értesülünk, hogy a drágășani harctéren csupán Jordaki maradt hatvan emberével és ő fedezte a visszavonulást. Később azt halljuk, hogy a hetéria hívei a hegyekben bujdosnak. Egy csapat a slatinai kolostorba menekült (aug. 26.), itt a törökök ostrom alá fogták őket. A török csapat vezetője, a *bim-basi megadásra szólította fel őket, de ezt ebben a pillanatban lelőtték*. A további hírek azután egészen közel visznek a novellában ismertetett eseményekhez, Jordaki és Farmaki a *Seka* kolostorba húzódtak mintegy háromszáz hetéristával (szept. 20.) A kolostort szept. 17-én ostromolják a törökök, de egyelőre kevés sikerrel, mert nincsenek ágyúik. Október 15-én részletes tudósítást kapunk: Selihar bej ötezer emberével Niamz (Neamțu) környékén harminc göröggel ütközött össze. Ezek visszavo-

⁸ Mindezt igen alaposan összefoglalta és a vonatkozó történelmi irodalomra is utalt Bitay Árpád, aki a novellát is lefordította *Capul lui Iordache* címen a következő munka függelékében: *Mauriciu Jókai. Biografie și caracterizare cu prilejul aniversării de o sută de ani dela nașterea lui. Din încredințarea și cu sprijinul Ministerului Artelor și al Cultelor de Dr. Gheorghe Kristóf, profesor de la literatura maghiară la Universitatea din Cluj. Ca adaos: câteva nuvele caracteristice de ale lui Jókai. Traducere de: Dr. Árpád Bitay, profesor la liceul de fete „Marianum“ din Cluj. „Minerva“ Institut de Literatură și Tipografie S. A. Cluj. (Megjelent 1925-ben.) A fordítás a kötet 119—124. lapjain. Jegyzet a 124—125. lapokon. Már Bitay is úgy vélekedik, hogy Jókai valószínűleg valamilyen hírlapból meríthette tárgyát.*

A *Janicsárok végnapjai* és az *Augsburger Allgemeine Zeitung* közötti összefüggést tárgyalja Czunya Miklós *Jókai töröktárgyu regényeinek forrásairól* című értekezésében (Budapest, 1934.), a 26—29. lapokon.

nultak Sek kolostorba. Ez igen erős épület, erdős hegyek között. A görögök a falakon tüzeléssel védekeztek. Már napok óta folyik az ostrom eredmény nélkül. A rákövetkező napon a következő hírt olvassuk: A Piatra melletti Ruhren kolostort a törökök bevették; csupán három hetérista menekült meg. A halottak között van állítólag Jordaki is, aki igen hőiesen viselkedett.

Okt. 18-án:¹⁰ „Als Salisch Pascha von den fruchtenlosen Bemühungen der Türken gegen das Kloster Seck unterrichtet wurde, begab er sich selbst an der Spitze von 1000 Mann den 23. dahin. Den andern Morgen liess er die Griechen auffordern, sich zu ergeben, indem versichert wurde, es sollte keinem etwas zu Leide geschehen, im Gegentheile jedem frei stehen, sich wohin er wolle zu begeben. Die Griechen, diesen Versicherungen trauend, öffneten die Thore, und legten die Waffen nieder; aber die Janitscharen fielen über sie her und hieben sie zusammen.“

Okt. 19-én: „Den neuesten aus der Moldau einlaufenden Nachrichten zufolge war das feste Schloss Secku (unweit Nyamz), in welches sich die Überreste der Insurgenten mit den beiden Kapitäns, Jordaki und Farmaki, geworfen hatten, am 24. Sept. nach einem heftigen Bombadament von mehreren Tagen, von den türkischen Truppen unter Salih Pascha's Kommando mit Sturm erobert, und alle darin befindlichen Insurgenten, meistens Albaneser, mit Ausnahme der beiden obgedachten Kapitäne, *welche gefangen nach Konstantinopol geschickt wurden*, niedergemacht worden.“

Okt. 21-én az előző hírt megerősítik azzal a különbséggel, hogy Jordaki, nehogy az ellenség kezébe kerüljön, elégette magát. Még részletesebben értesülünk a következő számból: Jordaki beteg volt és sebekkel borítva egy cellában találták. Most fegyvertársával, Farmakival együtt, Konstantinápolyban a legszörnyűbb halál elé néz. *„Ihre Namen wird die Geschichte verewigen, und Europa ihnen ein gerechtes Mit-leiden zollen...“* Okt. 23-án: Még megerősítésre szorul Jordaki elfogatásának híre, minthogy a menekültek elbeszélése szerint három társával sikerült megszabadulnia. *„Ein Grieche, der sich im Kloster Seku edelmüthig für ihn ausgab, soll dadurch seine Rettung möglich gemacht haben.“* Ez a hír még október 27-én is tartja magát: Jordaki sorsa még mindig vitás. „Die Meisten behaupten, er sey glücklich gerettet.“ Mások viszont azt állítják, hogy elégette magát feleségével és gyermekeivel együtt. A törökök két foglyot küldöttek Konstantinápolyba: az egyikről azt állítják, hogy Jordaki, a másíkról pedig, hogy Farmaki. Csak okt. 31-én kapunk világosabb hírt: most már bizonyos, hogy Jordaki a lángok között lelte halálát. Betegen feküdt a kolostor egyik cellájában, de — sejtve sorsát — szalmát és szurkot tétetett ágya mellé. Amikor a törökök közeledtek, *sajátkezüleg felgyújtotta a cellát* és így szenvedett hősi halált.

Dec. 7-én olvassuk a dráma végét: „Aus der Moldau sind mehrere

¹⁰ Eredeti helyesírással.

von den bei der Einnahme des Schlosses Secku gefangenen Insurgenten hieher¹¹ gebracht worden: *Zweiunddreissig* derselben wurden gestern Nachmittags in den verschiedenen Quartieren der Stadt und der Vorstädte, *Kapitain Farmaki* aber in der Hauptstrasse von Pera, enthauptet.“

Jókai tehát mindent készen kapott. Csupán a mesteri bonyolítás az ő műve. Az anyag, a maga történelmi ellenmondásaival és valótlan-ságaival is, ott feküdt előtte. *Jókai nem volt kritikai elme*: ő egy anyaggal kapcsolatban nem azt vizsgálta, hogy abban mi az igaz, hanem azt, hogy meseszöveg szempontjából mi használható. Készen kínálkozott: a harminchárom ifjú, a békére felszólító török lelövése, a hősi önfeláldozás, a menekülés, sőt — ami a száraz és rideg Augsburger Allgemeine Zeitung-nál a legnagyobb ritkaság — még a résztvevő, barátságos és lelkesült hang is. Jókai figyelmét rögtön felkeltette a hálás anyag, amint azt két évvel előbb kelt novellájának célzása világosan bizonyítja. Szokása szerint bizonyára jegyzeteket készített belőle és két év múlva megírta egyik leglendületesebb, legszebb elbeszélését. Jókai novellája elbeszéléseinek heroikus csoportjába tartozik. Szokása volt neki a hősi bátorságot, a férfias elhatározást és a szabadságért folytatott küzdelmet prózai óda formájában megörökíteni. Ezt tette itt is. Novellája költészetének maradandó kincseihez tartozik.

Jókait a történelem regényes mozzanatai mellett különösen érdekelte a román nép. Második erdélyi útján, 1858-ban, épen a románoktól lakott aranybánya-vidéket járta be¹² és figyelmét különösen felkeltette a román nép életmódja, szokásai, mondái és általában mindaz, ami egy nép sajátos belső életét alkotja. Idevágó regényei élénken bizonyítják meleg érdeklődését. Érdekes, hogy ebben az időben két novellát írt, amelyek a román néppel foglalkoznak. Mindkettő a *Dekameron*ban jelent meg először, második erdélyi útjának évében.

Az egyik novella erdélyi tárgyú: *Egy haramia-banda a havason*.¹³

Ezelőtt ötven-hatvan esztendővel — természetesen a novella keletkezésének idejétől számítva — Aradmegyét vakmerő szegénylegények nyugtalanították. Tizenketten voltak, vezérüket Gligornak hívták. A banda nevezetesebb tagjai voltak: Bunduka, egy hetven esztendős ember, híres zárfelnyitó, azután a „halszemű“ Ravasel. Arad akkori alispánja elrendelte, hogy nem szabad ennivalót juttatni a legényeknek. A pásztorokat is beparancsolta a hegyekből. Erre a bujdosók egy napon megkötözve hozták magát Gligort az alispán kastélyába. Amikor azonban beléptek az alispánhoz, kényszerítették, hogy velük jöjjön barlangjokba. Itt kegyelmet kértek tőle, amit az alispán meg is ígért és kegyelemért folyamodott értük. Amíg az megérkezik, velük lakott az erdőn és élelemmel látta el őket. Javulásuk bizonyosságát adták azzal is, hogy egy hozzájuk állni szándékozó legényt megölték. A kegyelem meg is érkezett; a levelet a pálosi óhitű pap olvasta fel nekik; ugyanott, a templomban tettek fogadalmat, hogy életüket megváltoztatják. Szavukat meg is tartották és mint tisztességes emberek haltak meg.

¹¹ T. i. Konstantinápolyba, ahonnan a tudósító nov. 10-éről keltezve a hírt küldötte.

¹² Dr. Kristóf György: *Jókai napjai Erdélyben*. Pásztortűz kiadása. Minerva Irodalmi és Nyomdai Müint. R.-T. Cluj-Kolozsvár, 1925.

¹³ Megjelent a *Dekameron*ban. Nemzeti Kiadás XI. kötetének 131. lapjától.

Ennek az elbeszélésnek a tárgyát Jókai a pozsonyi *Magyar Hírmondó* című lap 1784. évfolyamából vette,¹⁴ de arról szemmel láthatólag nem volt tudomása, hogy ez a történet egy sokkal jelentősebb esemény előjátéka volt, mint egy egyszerű rablótámadásé. A hegyekbe menekült emberek ugyanis elégedetlen román jobbágyok voltak, akik valóban magukkal hurcolták Forrai András aradi alispánt és annak közbenjárására kegyelmet nyertek. De az elégedetlenség azért tovább tartott és ugyanazon év őszén a Hora-Cloșca felkelésben sokkal véresebb alakot öltött, mint a Jókai békés elbeszélésében.¹⁵

A Jókai engesztelékeny, összhangot kereső lelke különös örömmel csüggött ezen a jóságos tárgyon. A megtérő, megjavuló bűnös, aki a társadalom hasznos tagja lesz, mindenben megfelelt nemcsak a romantizmus szépért lelkesülő eszméjének, hanem a Jókai szeretetreméltó, szelid lelkiületének is. Nem csodálhatjuk tehát, hogy e tárgyat ugyanazon évben némi helyszínváltoztatással megismételte. E novella címe: *Reparált lelkek*.¹⁶

A múlt század végén¹⁷ Moldvában nagyon bizonytalan világ volt, a sok háború tönkre tette a közbiztonságot. Végre a tiltsiti béke nyugalmat hozott, ugyanekkor egy igazságos fejedelem került trónra. A román népköltészet különös szeretettel dicsőíti a szegénylegényeket. Ezek az erdőkben tanyáznak, a szegény nép pártfogói, bűbájos tulajdonságokkal bírnak. A fejedelemnek sok baja volt a bujdosó legényekkel. Végre úgy vetett véget a bizonytalanságnak, hogy felakasztatott belőlük egy csapatot. Csupán a ploiești (!) hegyek között tartotta fenn magát egy híres vezér: „az erős Páva”. Ezzel nem bírtak. Egy napon egy szép cigányleány jelent meg a fejedelem előtt és felajánlotta, hogy elébe hozza Pávát. Azonban azt kérte a fejedelemtől, hogy ne ölesse meg a legényt, hanem neki és társainak ajándékozzon egy puszta falut. A fejedelem menlevelet adott, mely egy puszta falura szólt. A bűbájos leány, Czittra, erre elvezette a legényeket a faluba, ahol azok megtértek, bűnbánatot tartottak a papok előtt és megkeresztelkedtek. Páva neve Mihály lett, elvette Czittrát feleségül és mint kovácmester tisztességes életet folytatott.

A novella ugyan a Román Fejedelemségekben játszik, — szemmel láthatólag nagyon bizonytalan történelmi és földrajzi keretek között, hiszen Ploiești nem Moldovában van, körülötte nincsenek hegyek, stb. — de azért az előbb tárgyalttal feltűnő rokonságban van. Alap gondolata ennek is a bűnös megtérése. Nagyon érdekes az elbeszélésben jól jellemzett román népköltészet. Jókai leírásából ugyanis világosan lehet látni, hogy ismerte a román népköltészet ama termékeit, melyeket „doina haiducească” névvel jelöl meg az irodalom. Ezek bujdosó szegénylegényekről szólnak.¹⁸ Jókai erre vonatkozó adatait *Alecsandri* híres népköltési gyűjteményéből merítette. Ebben olvassuk az „erős Páva” kifejezésnek megfelelő „Păunul codrilor”, vagy „Păunașul codri-

¹⁴ Tolnai Vilmos: *Jókai Mór forrásaihoz*. Irodalomtörténet, 1927. évf. 315. l.

¹⁵ J. Lupas: *Răscoala țărănilor din Transilvania la 1784*. Cluj. 1934. — A 62. lapon.

¹⁶ A Nemzeti Kiadás XII. kötetében a 208. laptól.

¹⁷ T. i. a XVIII. század végén, mert Jókai elbeszélését a XIX. sz.-ban írta.

¹⁸ Dr. Kántor Lajos: *Magyarok a román népköltészetben*. Erdélyi Múzeum, 1933. 52. l.

lor“ elnevezést.¹⁹ Alecsandri szerint a „Păunaș“ derék ifjú vitézt jelent, aki egyben oly titokzatos, mint Pán, az erdők istene. Véleménye szerint ennek emlékét őrzi e népmondai alak. Híres szegénylegényekről több balladát közöl Alecsandri. Ilyen *Vidra*, vagy *Bujor*, aki a nép pártját fogta, épen ezért kedvelték és rejtegették. Ugyanitt értesülünk arról is, hogy egyes betyároknak megkegyelmeztek. Így a *Jianul* című balladához fűzött jegyzetből²⁰ megtudjuk, hogy ez a híres betyár a XIX. század elején élt, kegyelmet kapott később és békességben fejezte be életét Târgovișteben, ahol letelepedett.

Különös érdeklődésre tarthat számot az a kérdés, hogy honnan ismerte Jókai Alecsandri népköltési gyűjteményét. Alecsandri műve a megjelenésének idején (1852) irodalmi esemény volt, melyet nemcsak a románság körében, hanem Európa-szerte ismertek és nagyra becsültek. *Kotzebue Vilmos*, a híres német drámaíró fia, akit családi kapcsolatok és diplomáciai küldetések fűztek a románokhoz, 1857-ben német fordításban adta ki Alecsandri gyűjteményét.²¹ Első magyar ismertetője, *Ács Károly*, szintén ebben az időben működött.²² Az sem lehetetlen, hogy Jókai útközben, esetleg szóbeli közlésből ismerkedett meg az említett népköltési gyűjteménnyel. Bármiként is áll a dolog, fényes bizonyítéka Jókai általános érdeklődésének, amely különös mohósággal kereste a népiesen jellemző vonásokat.

A két népies román tárgyú novella megjelenése után Jókai huszonöt évig nem írt román tárgyú elbeszélést. 1883-ban jelent meg a *Fejedelem és Fra Diavolo* című novellája. Ez még egyszer mintegy összefoglalja mindazokat a tárgyi ismereteket, amelyeket Jókai a románokról tudott.²³

A *Fejedelem és Fra Diavolo* című novella a színészek világából meríti tárgyát. Páli uram színigazgató volt, aki különösen operákat adott elő. Híres műsordarabja volt a *Fra Diavolo*. Páli uram felesége énekelt a szopránt, Páli uram a tenort. Páli egyébként mereven játszott; kiállt a színpadra és hüvelykujjával malmozva énekelt vagy dikiózott. Nyugodtsága is elárulta, hogy rendkívül jámbor ember volt. Az emlékezetes pozsonyi országgyűlés véget ért és a színésztársaság útra készült. Egy Avakum nevezetű görög rábeszélte Pálit, hogy menjenek Bukarestbe. Égre-földre esküdözött, hogy Bukarest szebb város, mint Bécs; hogy Kallimaki herceg teatrumot építtetett, hogy az új fejedelem, János vajda, Párizsban tanult és lelkesedik a színházért, s a felesége, Bajraktár nagyvezér leánya, török módra él. Van Bukarestben egy híres költő, Tarakszaki, az majd ellátja őket darabokkal. Addig-addig biztatta Pálit, míg végre útnak indultak.

¹⁹ Alecsandri idézett művének 25. l.

²⁰ Alecsandri idézett művének 160. l.

²¹ *Rumänische Volkspoesie*, Berlin, 1857. — Vulcanut valami megtévesztette és úgy vélekedett, hogy Kotzebue műve előbb jelent meg, mint az Alecsandrié. (Idézett munkájának bevezetésében a XXII. lapon.)

²² *Virágok a román népköltészet mezejéről*. Ismerteti és kiadja Ács Károly. Első füzet. Pest. Lauffer és Stolp bizománya, 1858.

²³ *Fejedelem és Fra Diavolo* először megjelent a *Pesti Hírlap* 1883. évf. 306. számában, másodszor az *Athenaeum Nagy Képes Naptárának* 1884. évfolyamában. A Nemzeti Kiadás LXIX. kötetében (*Még egy csokrot*) a 116–147. lapokon

Hosszú utazás után végre megérkeztek Bukarestbe. A város csakugyan szép volt, a színészeket szívesen fogadták. Taraksszaki költő már másnap bemutatkozott. Kis, púpos emberke volt s rögtön ajánlotta, hogy tanulják be hatfelvonásos drámáját, melynek a címe: Mihály vajda, Taraksszaki hevesen udvarolt a direktornénak, de csakhamar veszedelmes versenytársra talált János vajda személyében. A társulat számtalanszor előadta a Fra Diavolót, amelyet Taraksszaki románra fordított. Közben némi politikai nyugtalanság kezdődött, de Páli uram azzal mit sem törődött. Taraksszaki egyre unszolta a direktort, hogy adassa már elő a Mihály vajdát. Végül egy este nagy hagymakoszorút dobta a színpadra. Ez az Unnahár fejedelemasszony bosszúja volt, mivel megtudta, hogy férje a szép direktornénak udvarol. Páli uram belátta, hogy valamiképen vissza kell szereznie a közönség kegyét. Elővették tehát Taraksszaki drámáját és ahogy tudták, betanulták. Páli játszotta Mihály vajdát. Erre az alkalomra a fejedelem odakölcösnözte neki saját fejedelmi díszruháját, bajuszt ragasztott és világra úgy nézett ki, mint maga a fejedelem. Az első felvonás szerencsésen elindult. A színészek a román szörveget a sugó után szörnyű hibákkal tördelték, amin a közönség kitűnően mulatott.

Taraksszaki nem volt jelen. Ez a darab ugyanis csak jeladás volt a hetéria számára, melynek Taraksszaki is tagjai közé tartozott, hogy itt a felkelés pillanata. Galac felől érkezett a hetéria serege Wladimiresko Tivadar vezetésével.²⁴ Tervük az volt, hogy a fejedelmet elfogják és kényszerítik, hogy vezesse őket a törökök ellen. A hetéria csakugyan elfoglalta Bukarestet. A rémhíre a fejedelem a Páliné öltözőjébe menekült. A direktorné feltalálta magát. Hirtelen leborotválta a fejedelem bajuszát és Páli ruhába bujtatta.

Közben Páli uram a kasszáján állott, már teljesen felöltözve és jelenésére várva. Egyszer csak odaront egy gyanús csoport, megragadta a fejedelem ruhájába bujtatott direktort és a palota elé hurelta. Itt óriási felleggyverzett tömeg várt rá. Mindenki azt hitte, hogy ő a fejedelem. Felállították egy emelvényre és azt követelték, hogy szónokoljon. Nem volt mit tenni: elszavalta a Mihály vajda nagy jelenetét. Az pedig gyűjtő szónoklat volt, amelyben felszólítja a népet, hogy vonuljon a törökök ellen. Páli uram természetesen az egészből egy kukkot sem értett, csak azt látta, hogy szónoklata leirhatatlan viharos lelkesedést váltott ki. Utolsó mondata ez volt: „Most bocsássatok a fejedelemnőhöz”. Erre nagy diadalmenetben cipelték a fejedelemnő lakosztályába. Unnahár fejedelemasszony, mint török nő, jól ismerte az ilyen zendüléseket. Egy cseppet sem ijedt meg. Hallotta férje beszédét és szörnyű haragra gerjedt, hogy az a népet a törökök ellen tüzeli. Dühösen beszélt hozzá valami nyelven, amiből Páli uram semmit sem értett, csupán azt látta, hogy a fejedelemasszony selyemzsinórt, meg méregpoharat mutogat neki. Erre úgy megijedt, hogy kiszaladt. Odakint már várták. Lóra ültették, hogy vonuljanak az ellenség ellen.

A színészek a zendülés hírére hirtelen összekapkodták a holmijukat és menekültek a határ felé. Vitték magukkal a fejedelmet is a direktor köntösében. Valami nagy városnál belefutottak Ypsilanti táborába. Ez is a fejedelem ellen vonult, de a hetéria ellen is (!) az oroszok pártfogása alatt. Ypsilanti szívesen fogadta a színészeket és azt kívánta, hogy játsszák el Fra Diavolót. Hiába magyarázták, hogy a Fra Diavolót megszembélyesítő színész berekedt, Ypsilanti mindenféle rekedség elleni orvosságot itatott meg vele. Nem volt más hátra: a fejedelemnek be kellett tanulnia Fra Diavoló szerepét. Az ám, de nem volt semmi hallása! Páliné rengeteget vesződött vele. Ypsilanti hirtelen színházat ácsoltatott össze és váratlanul megjelent a próbán. A megrémült fejedelem olyan lámpalázt kapott, hogy se nem látott, se nem hallott. Ekkor azonban híre érkezett, hogy ott a hetéria serege Wladimiresko vezetésével. No erre Ypsilanti hirtelen ellene vonult, a hetériát leverte (!!) és Wladimireskót elfogta. Am János vajdát nem tudták elfogni. Páli uram

²⁴ Híven igyekszem visszaadni Jókai művének tartalmát, hogy világosan bemutassam történelem-komponáló eljárását.

ugyanis látva, hogy nagy a veszedelem, hirtelen leszedte az álbajuszt, kibujt a fejedelmi köntösből és ellépett. Estére megkezdődött a Fra Diavolo előadás. János fejedelem sehogysem akart fellépni, Páliné toporzékol. Ekkor a színpadról, ahol már folyt a darab, hirtelen felhangzott Fra Diavolo éneke. Páli uram ugyanis visszatért társulatához, gyorsan nekiöltözött és kilépett a végszóra. Ennek hallatára Páliné a színpadra rohant és férje nyakába borult, amiért Páli nagy hidegvérrel büntetésre ítélte. Az előadás azután zavartalanul folyt, csak az egyik szereplő énekel iszonyú hamisan. Az a fejedelem volt, aki még azon éjszaka Párizsba ment és sohasem tért többé vissza. Páli uram pedig ünnepélyesen megtiltotta társulatának, hogy valaha egy szót is merjenek szólni a kalandjukról.

Jókai történelmi tévedéseit az elbeszélte események világosan cáfolják. Nyilván látható, hogy Jókai olyan volt, mint a Bourbonok: nem tanult és nem felejtett semmit. Talán egész életében nem írt le nagyobb történelmi tévedést, mint amikor azt állította, hogy *Ypsilani leverte a hetéria seregét!* Főlöszleg hangsúlyoznom, hogy épen Ypsilanti volt a hetéria fővezére. De még bizonyos, érdekesebb részletek tárgyalása előtt meg kell jegyeznem Jókai védelmére, hogy az Ypsilanti-Tudor Vladimirescu fejezet a Iorga német és francia nyelvű történelmi műveinek megjelenéséig tökéletesen zavaros volt a külföldi történelmekben. *Cantu Caesar*, akit Jókai ebben az időben olvasott,²⁵ sőt Oncken monumentális műve is, mely Jókai könyvtárában megvolt, ugyancsak homályosan adják a vonatkozó részt. Példátlan ugyanis a történelemben, hogy ugyanazon helyen és ugyanazon időben egyszerre három párt álljon egymással szemben. Különben Jókai művei között ritkán lehet látni még egy helyet, ahol olyan szemmel láthatólag hangsúlyozta volna a történelmi keret tökéletesen mellékes szerepét, mint itten. És mégis — mily sajtászerű — behatóbb történelmi vizsgálat után érdekes nyomokra fogunk bukkanni, amelyek a Jókai novellájának, ha történelmileg nem is igazolják, de határozottan jelentőséget adnak.

A Jókai novellája mindenekelőtt érdekes kapcsolatban van a román színészet kezdeteivel. Jelentéktelen kísérletektől eltekintve, a román színjátszás azzal kezdődik, hogy Caragea János fejedelem, aki barátságos viszonyban volt Gentzcel, Metternich herceg titkárával, összeköttetése útján színészeket kért Bécsből. Meg is érkezett 1818 augusztusában egy *Gherghy* nevű színigazgató társulatával, és drámai, valamint operaelőadásokat rendezett.²⁶ Ez a *Gherghy*, akinek nagy a fontossága a román színészet megindításában, *Gerger János* brassói szász színigazgató volt, aki ebben az időben nagy tevékenységet fejtett ki, többek között Kolozsvárt is ismételten szerepelt.²⁷ Világos, hogy a fejedelem levelére Gentz az erdélyi kormányshoz írtatott, hogy küldjenek színészeket

²⁵ Amint az *Egy az Isten-hez* fűzött jegyzetei igazolják.

²⁶ *Teatrul la Români de Dimitrie C. Ollănescu, membru al Academiei Române. Partea II. Teatrul în Tera-Românească*. București, 1898. 8. l.

²⁷ Ferenczi Zoltán: *A kolozsvári színészet és színház története, Kolozsvár, 1897.* 254. l. Hogy *Gherghy* valóban *Gerger Jánossal* azonos, könnyen eldönthető az Ollănescutól (a 8. lapon) említett *Dilly-né* nevű színésznő azonoságával. Ez a színésznő ugyanis *Dille-né* néven szerepel *Gerger* színtársulatában. Meg kell még említenem, hogy a románok ebben az időben cirill betűkkel írtak, így a nevek átírása sokszor körülményes volt.

Bukarestbe. Ott pedig annál is inkább a Nagyszebenben és Brassóban tartózkodó Gergerre gondolhattak, mivel ez 1815 május 5-én Brassóban román nyelven előadatta Kotzebue *Die gefährliche Nachbarschaft* című vígjátékát.²⁸

Gerger 1818 szeptember 8-án kezdte meg szereplését Bukarestben Rossini *Olasz nő Algirban* című operájával. A színi előadások felkeltették az ebben az időben a Román Fejedelemségekben tömörülő görög vezetőkörök figyelmét. A hetéristák nem akarták elmulasztani a kínáló jó alkalmat, hanem maguk is színtársulatot szerveztek, melynek célja a szabadságvágy felkeltése volt. Felváltva játszottak Gergerrel ugyanabban a helyiségben. Az első hetérista előadás — természetesen görög nyelven — Voltaire *Brutus fiának halála* című színműve volt. Az előadás oly lázba hozta a hetéria ifjú tagjait, hogy a színmű végeztével az utcán pisztolyaikat kilőtték és forradalmi dalokat énekeltek.²⁹ Ez volt a hetéria első nyilvános megmozdulása, de a felkelés csak 1821 elején tört ki. Valószínű, hogy Gerger Bukarestben egy olasz operatársasággal egyesült. Annyi legalábbis bizonyos, hogy egy számos tagból álló olasz operaegyüttes szerepelt Bukarestben, amikor az Ypsilanti—Tudor Vladimirescu felkelés kitört.³⁰ Ez a társaság a zavarok elől Brassóba jött és itt 1821 május 3-tól július 5-ig operaelőadásokat tartott.³¹ Ugyanekkor sok előkelő bojár is Brassóba menekült, ahol a színi előadásokat szemlélve, elhatározták, hogy maguk is buzgolkodni fognak odahaza a román színművészet érdekében.³² Nemcsak az olasz társaság operaelőadásaiban gyönyörködhettek, hanem a magyar színészek vendégszerepeltek.³³ 1826-ban Déryné is a társulat tagjai közt volt és több bojársaláddal ismerkedett meg³⁴ el is látogatott hozzájuk és velük folytatott társalgását szokott eredetiségével örökítette meg. Egy Stefanesszko nevű

²⁸ Dr. Eugen von Filtsch: *Geschichte des deutschen Theaters in Siebenbürgen*. Archiv des Vereins für siebenbürgische Landeskunde. Neue Folge. XXIII. Band. 1890. 310. l. Nagyon valószínű, hogy ez volt az első román nyelvű színi előadás. Iasiban az első román darab Gheorghe Asaki *Mirtil și Hloe* című pásztorjátéka volt, melyet 1816 dec. 27-én adtak elő (Teodor T. Burada: *Istoria teatrului în Moldova*. Iasi, 1915. I. 99. l.). Bukarestben 1819-ben, vagy 1820-ban adták Euripides *Hekuba* című drámájának román fordítását; ott ez volt az első román nyelven játszott darab (Ollánescu i. m. II. l.). Tudva azonban, hogy Gerger már azelőtt is mutatott be román nyelven színdarabot, alig hihető, hogy Bukarestben már egy évvel előbb ne játszott volna román nyelvű színdarabokat. — A Koetzebue említett vígjátékával együtt előadták d'Alayrac *Wer Vieles bringt, wird Jedem etwas bringen* című operettjét, de Filtsch szövegezésében nem világos, hogy ez is román nyelven folyt-e. Meg kell még jegyeznem, hogy Filtsch nem ismerte a román színészet történetét, Ollánescu és Burada pedig Filtsch munkáját.

²⁹ Ollánescu i. m. 10–11. l.

³⁰ Ollánescu erről nem tud. Filtschné l. 313. l.

³¹ Valószínűleg ezek adták elő az Ollánescutól (8. l.) említett operák jelentékeny részét. Ez ugyanis fényes társaság volt, elsőrendű erőkkal.

³² Ollánescu, 16. l.

³³ Ferenczi Zoltán, i. m. 299. l.

³⁴ *Déryné naplója*. Sajtó alá rendezte Bayer József. Budapest. II. 257. l.

bojárccsalád hívta Dérynét, hogy látogasson el Bukarestbe. Ő el is ment volna, de társai féltek a veszedelmes úttól. A román főnemesség olyan élénk érdeklődést mutatott a magyar színészet iránt, hogy Ghica herceg, aki természetesen nem tudott magyarul, tolmáccsal hallgatta végig az előadásokat. Így gyakran megtörtént, hogy egy- egy jobb kiszólás után az általános derűtség teljes elcsendesüléssel kezdett a herceg nevetni, minthogy a tolmács akkorra fordította le a hallott szellemességet.³⁵

Ha Déryné akkor elfogadja az ismételt szíves meghívást, ő vitte volna először a magyar színészetet Bukarestbe. Így azonban ez a dicsőség Pály Elek színigazgatót és híres magyar tenoristát illeti,³⁶ aki 1840 október 18-án szerepelt először Bukarestben³⁷ *Fetele de la Siczlosz* című darabbal román nyelven. Valószínű, hogy ez a darab azonos Treitschke *Siklósi borzasztó két éjszaka* című színművével, amelyet Komlóssy Ferenc fordított magyarra és 1828 november 2-án mutatták be először Kolozsvárt.³⁸ Pály csaknem egy hónapig időzött Bukarestben és Ghica Sándor fejedelem tiszteletére ünnepi előadást rendezett³⁹ hét élőképben, melyek a fejedelem áldásos működését dicsőítették.

A Jókai novellájában említett *Fra Diavolo* operát természetesen nem játszhatták a színészek Tudor Vladimirescu korában, tehát 1821-ben, minthogy Auber 1830-ban írta operáját és Bukarestben 1834-ben adták először.⁴⁰

Érdekes a Jókaitól említett *Tarakszaki* név. 1599-ben ugyanis Vitéz Mihály vajdának egy latinul írt életrajza jelent meg, amelynek a szerzője, Walther Baltazár, a mű előszavában elmondja, hogy ezt az életrajzot eredetileg román nyelven írta a fejedelem kancellárja és egy lengyel, névszerint Taranoviu vagy Tarnovski (magyar helyesírással *Tarnovszki*) lengyel nyelvre fordította.⁴¹ A név hasonlósága, továbbá az, hogy *Tarakszaki* épűgy, mint *Tarnovszki* Mihály vajdáról írnak, némileg gondolkozóba ejtheti az embert, bár valószínű, hogy csak a véletlen játékaról van szó.

³⁵ *Déryné naplója*, II. 264–265. l.

³⁶ Született 1796-ban Pápán, meghalt 1846-ban Kolozsvárt. Színnyeinél (*Magyar Írók*, X. 245–248. l.) és a *Színművészeti Lexikonban* (III. 436–437. l.) részletes életrajza. Ez utóbbi Erődi Jenőtől.

³⁷ Színnyei hibásan 1842-t ír. Ez az évszámtevédecs Feleki Miklós életrajzából került a Pály Elek adatai közé (*Vasárnapi Ujság*. 1877. 211. l.) A *Színművészeti Lexikonban* Erődi Imre a helyes évszámot írja, amely Ollánescu idézett művének 103. lapjáról való. Nem tudtam megtalálni, hogy ki közölte magyarul a helyes adatot. Erődi nem említi.

³⁸ Ferenczi Zoltán, i. m. 523. l.

³⁹ Ollánescu szerint, ahonnan ezeket az adatokat vettem (103. l.), a fejedelem trónralépésének évfordulóján. De ez nem talál októberre, minthogy Ghica Sándor fejedelem 1834 áprilisában lépett trónra. Lehet azonban, hogy októberben iktatták be hivatalosan.

⁴⁰ Ollánescu i. m. 24. l.

⁴¹ Gh. Adamescu: *Istoria literaturii române*. București. Biblioteca pentru toti. 138–139. l.

Jókai elbeszélésében valósággal elkábulva szemléljük a valóság és képzelet kúsza szövedékét. Hiszen kétségtelen, hogy a Jókai novellája a legképtelenebb történelmi tévedések mellett a történelem egészen elrejtett igazságait is magában foglalja. Ime: a hetéria első megmozdulása valóban egy színi előadással volt kapcsolatos, a bukaresti színészek valóban sietve menekültek a zavarok elől Brassó felé és módfelett valószínű, hogy egyik-másik velük megbarátkozott bojár közéjük keveredve, álöltözetben menekült ki az országból. Pály valóban adott román darabokat Bukarestben és a fejedelem tiszteletére hazafias játékot is rendezett.

Kétségtelen, hogy Jókai nem ilyen kínos adatgyűjtés nyomán jött elbeszélésének gondolatára. Felesége, Laborfalvy Róza, tanuja volt a magyar színészet hőskorának és sok érdekes esetet mesélt el neki.⁴² Ebben az időben amúgy is nagy színészirodalmi esemény volt Déryné naplójának ismételt közlése.⁴³ Valószínű, hogy Jókai a páratlan érdekességű naplót már kéziratban olvasta. Jórészt innen került ki Pály jelleme. Ha együtt szerelmes szerepeket játszottak, — írja Déryné⁴⁴ — Pály hidegen átkarolta és a páholyokon jártatta szemét, mialatt így énekelt:

*Ninette kedves lélek
Csupán te néked élek...*

Déryné erre megcsípte figyelmeztetésül, hogy hevesebben játssza a szerelmest, de Pály nyugodtan odasúgta neki: ma legalább háromszáz forint a jövedelem!

Pály második felesége, Botos Karolina, akiről Jókainál szó lenne, jellemileg nem egyezik az elbeszélés szellemes, ügyes és találékony direktornéjával. Aligha járok messze az igazságtól, ha úgy vélekedem, hogy ez a Pálné inkább a tűzrőlpattant, páratlan ügyességű Déryné, akinek így állított emléket a nagy romantikus.

Ez a novella legélénkebb bizonyossága annak, hogy Jókait nem lehet csupán történelmi tévedései szempontjából megbírálni. A *Fejedelem és Fra Diavolo* Jókai legzseniálisabb elbeszélései közé tartozik. Nemcsak a csapongó jókedv, a sokszor dévaj humor az, ami értékét kitünteti, hanem vígjátéki cselekvényének boszorkányos ügyességű bonyolítása, állandó és világos folyamatossága, amely lehetővé teszi, hogy állandóan át tudjuk tekinteni az egész szövedéket. Ha Jókai művei lassankint el is évülnek, ez a novella még sokáig fog dacolni a kérlelhetetlen idővel.

Vessünk még egy pillantást Jókai román tárgyú novelláira. Jókai voltaképpen egy eseményt ismert a román történelemből, az *Ypsilanti—Tudor Vladimirescu-féle mozgalmat*, amely 1821-ben játszódott le. Nem

⁴² Erre vonatkozólag érdekesen ír Jókai a *Magyar Nábob* bevezetésében a Nemzeti Kiadásban.

⁴³ Először folytatásokban a *Vasárnapi Ujság* 1877. évfolyamában.

⁴⁴ *Naplója*. II. 311. l.

volt azonban pontosan tájékozva erről sem, csupán egy-két fontosabb név és esemény maradt meg emlékezetében. A hiányzó részeket nem tanulmányokkal pótolta, hanem saját képzeletéből egészítette ki, legfőbbszőr az igazság rovására. Hasonlóképen gyengén ismerte a Román Fejedelemségek földrajzi viszonyait is. Inkább érdekelté Jókait maga a román nép, annak szokásai és költészete. Tanulmányozta az akkor megjelent híres Alecsandri-féle gyűjteményt és annak adatait felhasználta.

Jókai összes novelláit a román nép őszinte megbecsülése jellemzi. Bárhol is ír a románságról, mindig tisztességgel, sőt szeretettel szól róluk. Román tárgyú novellái a romanticizmus hamisítatlan termékei, amelyekben elsősorban a mese fontos, azután a népiesség, s ezek mellett az adatok igazsága elhalványodik. Közöttük a *Jordaki feje* a heroikus, a *Fejedelem és Fra Diavolo* pedig a humoros nemben Jókai legkiválóbb alkotásai közé tartoznak.

AZ ERDÉLYI MÚZEUM

az Erdélyi Múzeum-Egyesület kiadásában jelenik meg évenként 12 számban, negyedévenként 6—7 ív terjedelemben. A folyóirat az E. M. E. Bölcsészet-, nyelv- és történettudományi, Természettudományi-, Jog- és Társadalomtudományi Szakosztályának hivatalos közlönye.

AZ ERDÉLYI MÚZEUM

az Egyesület alapító, igazgatósági és rendes tagjainak évi 300 lejes kedvezményes áron jár. Előfizetési ára nem tagoknak és könyvkereskedőknek 400 lej. Előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó kívánságok címe:

ERDÉLYI MÚZEUM kiadóhivatala,
Cluj, Str. Baron L. Pop 5.

Magyarországi főbizományos: **STUDIUM R.-T.**
Budapest, IV. Keckeméti-u. 8.
Előfizetési ára 12 P.

Kéziratok, ismertetésre szánt könyvek és a folyóirat szellemi részét illető tudakozódások a szerkesztőt illetik:

DR. GYÖRGY LAJOS,
Cluj, Str. I. G. Duca 10.

A szerkesztőség közli az igen t. munkatársakkal: 1. Géppel írott kéziratokat kér. 2. A közlésre szánt dolgozatok átlagos legnagyobb terjedelme 1 ív. 3. Minden munkatárs a folyóiratnak egyszersmind előfizetője is. A tiszteletdíjat 300 illetőleg 400 lejig a kiadóhivatal az előfizetés javára írja. 4. Külön-nyomat a szerző kívánságára és költségére készül. 5. A kéziratokat a szerkesztőség csak a szerző külön kifejezett óhajára küldi vissza.

Erdélyi Tudományos Füzetek.

Szerkesztő: Dr. György Lajos.

Az „Erdélyi Múzeum-Egyesület” kiadása

1. Bacs Károly: Reményik Sándor	40
2. Páray Bani: A dékai Irodában	30
3. Dr. Blay Árpád: Gyulafehérvár Erdély művelődéstörténetében	30
4. Dr. Blay Árpád: A moldvai magyarság	40
5. Székely Béla: A nagybányai művésztelep	40
6. Dr. Balogh Erődi: Kivarc az Erdélyi Menedék felelő mediterrán építésben	50
7. Dr. György Lajos: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1928. évi	50
8. K. Sebessyén József: A Brassai felelő templom Magyar-kori címei	40
9. Dr. Karcsevici János: Új adatok és új szempontok a székelyek régi történetéhez	40
10. Dr. Gál Kelemen: Brassai küzdelmei a magyarizálásigok ellen	40
11. Dr. Tavaszy Sándor: Erdélyi szellemi életünk két döntő kérdése	40
12. Dr. György Lajos: Két dialógus régi magyar irodalmunkban	60
13. K. Sebessyén József: A Becse-Gérgy nemzetség, az Apafi és a belhemi gróf Belhen család címei	60
14. Dr. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1928. évi	50
15. Dr. György Elemér: A Suplex Libellus Válogatás	50
16. Békány Elemér: Kemény János letelepítési halála és nyugdíja	50
17. Dr. György Lajos: Egy állítólagos Páncsánra-származék irodalmunkban	50
18. Dr. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1927. évi	50
19. K. Sebessyén József: A központi nyugati műveltség legközelebbi határa	60
20. Szabó T. Átilia: Az Erdélyi Múzeum-Egyesület XVI—XIX. századi keziratok évkönyve	50
21. Dr. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1928. évi, folytatásokkal az 1919—1928. évekig	50
22. Dr. György Lajos: A francia humanizmus hatása az erdélyi magyar szellemi életben	50
23. Dr. Kántor Lajos: Az Erdélyi Múzeum-Egyesület problémái	50
24. Dr. Gál Kelemen: A nemzeti nevelés román fogalmazásában	50
25. Dr. Tavaszy Sándor: Kierkegaard szemléletje és gondolkodása	50
26. Dr. Papp Ferenc: Gyula Pál id. Belhen János gr. körében	50
27. Dr. Csáky Béni: Néprajzi jegyzetek a moldvai magyarokról	50
28. Dr. Biró Yencel: Páspóktelek az erdélyi föld. kalm. egyházmegyében	50
29. Dr. Tereki Domokos gróf: A marosvásárhelyi felső-könyvtár története	50
30. Dr. Holbauer László: A Remény című zsebkönyv története (1838—1841)	50
31. Dr. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1929. évi	50
32. Dr. Gyalai Ferenc: A Dobrenai-pályázat és a Bánk bán	50
33. Dr. Halka László: Jókai „Törökvilág” Magyarországon” c. regénye	50
34. Dr. Temesváry János: Hét erdélyi püspök végrendelete	50
35. Dr. Biró Yencel: A kolozsmónostori belső vegunda rendház és iskola Belhen és a Rákóczy felkelések idejében	50
36. Szabó T. Átilia: Az Erdélyi Múzeum Védnöki Hegedűs-kódexe	50
37. Dr. Kántor Lajos: Hirdetési gróf Mikó Imre szócája 1856-ban az Erdélyi Múzeum és az Erdélyi Múzeum-Egyesület megalakítása érdekében	50
38. Dr. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája 1930. évi	50
39. Dr. Balogh Árpád: A székely vallási és iskolai önkormányzat	50
40. Dr. György Lajos: Eulenspiegel magyar nyomai	50
41. Dr. Dömötör Sándor: A cigányok temploma	50
42. Dr. Kristóf György: Baró Eötvös József utazásai Erdélyben	50
43. Dr. Holbauer László: Az Erdélyi Híradó története	50
44. Dr. Kristóf György: Kazinczy és Erdély	50
45. Dr. Ástalos Miklós: A székelyek őstörténete leleplezéséig	50
46. Dr. Varga Béla: Az individualitás kérdése	50
47. Kemény Katalin: Erdélyi emlékiratok	50
48. Dr. Dömötör Sándor: Vida György facelái	50
49. Dr. Oberling József György: A mezőgazdasági hitelkérdés rendezésére irányuló törekvések a román gyarmatkorában	50
50. Szabó T. Átilia: Közép-szamos-vidéki határnevek	50
51. Dr. Balogh János: Olasz lakótelepek Gyulafehérvári	50
52. Dr. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1931. évi	50
53. Dr. Kántor Lajos: Magyarok a román néphitkezésben	50
54. Dr. György Lajos: Magyar anekdoták a Nászredin-kapcsolat	50
55. Dr. Vercs Endre: Gróf Kemény József (1795—1855)	120
56. Dr. Kántor Lajos: Kőcsónak és magyar és román néphitkezésben	120
57. Dr. Tavaszy Sándor: A lét és való	50
58. Szabó T. Átilia: Adatok Nagygyörgy XVI—XX. századi helynevek ismeretéhez	50
59. Dr. Imre Lajos: A falu és a falu	50
60. Dr. Vercs Endre: A történelmi Békány István király	50
61. Dr. Békány György: Carlyle	50
62. Dr. János Katalin: Két kolozsmónostori püspökség a XVI. században	50
63. Dr. Róth József: A kolozsvári Bányai-palota és tervező mestere, Johann Eberhard Bliemann	50
64. Dr. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája 1932. évi	50
65. Dr. János Elemér: Az irodalomtörténeti és legújabb írányai	50
66. Dr. Kántor Lajos: Erdély a világhírtörténeti tükörben	50
67. Dr. Vercs Endre: A moldvai csángók származása és neve	50
68. Dr. Oberling József György: A Kolozsvári Gondoskodó Társaság	50
69. Papp Ferenc: Gyula Pál a kolozsvári ref. kollégiumban	50
70. Dr. Ferenczi Miklós: Valentiny Anna: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1933. évi	50
71. Dr. Balogh János: Márton és György kolozsvári szobrászok	50
72. Dr. Kristóf György: Szabolcsa Mihály Erdélyben	50
73. Jankó István: Magyaros elemek Bruchsz közepben	50
74. Dr. Kristóf György: Bismarck Műhely költeményei	50